

Hogyan ment meg bennünket Isten?

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Róma 5:17; Efezus 2:1-10; 5:6, 14;
2Timóteus 1:7

„De az irgalomban gazdag Isten az ő nagy szeretete által, amellyel minket szeretett, minket, akik halottak voltunk vétkeinkben, Krisztussal együtt meg-elevenített” (Ef 2:4-5, ÚRK).

1987. október 14-én a tizennyolc hónapos Jessica McClure a nagynénje hátsó kertjében játszott, amikor beleesett egy hét és fél méter mély kútba. Az eset az egész világ figyelmét a texasi Midlandre terelte. A világ közönsége figyelte, amint a kis Jessica aludt, sírt, énekelt és az anyukáját hívta. Nézték, ahogy a különleges mentőszolgálat tagjai friss levegőt pumpáltak a kút mélyére.

Jessica az esése után ötvennyolc órával, a világszéles nézőközönség szeme láttára szabadult ki a húsz centiméter széles átmérőjű kútból, ahová több mint két napra beszorult. Scott Shaw Pulitzer-díjas fényképész megörökítette a pillanatot, amint a mentőkötél mögül aggódva néznek le a mentők a dráma középpontjában levő, bekötözött kis „csomagra”, Jessicára.

Semmi nem ragadja úgy magával az embert, mint egy mentőakció története. Pál pedig Ef 2:1-10 szakaszában közeli képet mutat minden idők legnagyobb, legátfogóbb mentőakciójáról - Istennek az emberiséget megváltó munkásságáról. A történet még izgalmasabb lesz attól, hogy nem csupán mások megmentését nézzük végig, hanem a sajátunkénak is a szemtanúi vagyunk.

HOLTAK VOLTUNK, SÁTÁN MEGTÉVESZTETT

Olvassuk el Ef 2:1-10 szakaszát! Milyen fő gondolatot közöl itt Pál azzal kapcsolatban, amit Jézus tett értünk?

Pál már bemutatta a keresztyények üdvösségét (Ef 1:3-23) és röviden összefoglalta az efezusi hívők történetét (Ef 1:13). Ef 2:1-10 szakaszában aztán részletesebben kifejti a megtérési történetüket, immár személyesebb megközelítéssel. Múltbeli bűnös életüket (Ef 2:1-3) szembeállítja Isten üdvösségének áldásaival, amelyeket Krisztus feltámadása, mennybemenetele és felmagasztalása részeként ábrázol (Ef 2:4-7). Az Úr kegyelmét és teremtői munkásságát méltatja, mert az az üdvösség alapja (Ef 2:8-10).

Ezt a három szakaszt szépen összefűzi Ef 2:5 verse: 1) „*halottak voltunk vétkeinkben*”; 2) „[Isten] *Krisztussal együtt megelevenített*”; 3) „*kegyelemből van üdvösségetek*” (ÚRK).

Ef 2:1-2 szakaszában Pál kiemeli, hogy megtérésük előtt milyen szomorú volt a hallgatóságának az állapota, lelkileg halottak voltak, rendszeresen vétkeztek és bűnben (Ef 2:1), Sátán uralma alatt éltek (Ef 2:2). Pál természetesen élő embereknek írta a levelét, akiket úgy szólít meg, mint akik egyszer átvitt értelemben „*halottak*” voltak (ÚRK; vö. Ef 5:14). A helyzetük elég kétségbeesztő és súlyos volt, mivel elszakadtak Istentől, az élet Forrásától (vö. Róm 5:17; 6:23; Kol 2:13).

Az apostol két külső erőt nevez meg a hallgatóság múltbeli életére gondolva, amelyek uralták őket. Az első ezek közül „*e világ folyása*” (Ef 2:2). Ez az efezusi szokásokat és viselkedést jelenti, ami az emberi életet Isten elleni lázadássá torzította el.

Sátánt kétféleképpen is úgy mutatja be, mint aki az életüket uraló második külső hatalom. Ő a „*levegőbeli hatalmasság fejedelme*” (Ef 2:2), mivel a „*levegő*” (avagy „*a mennyek*”) a természetfeletti erők helyszíne, így a gonoszoké is (vö. Ef 1:3; 3:10; 6:12). Ugyanakkor a földön is tevékenykedik, mivel ő az a lélek, „*mely most az engedetlenség fiaiban munkálkodik*” (Ef 2:2).

Mit tanítanak ezek a versek a nagy küzdelem valóságával kapcsolatban? Ugyanakkor hogyan találhatunk vigaszt és reményt abban a gondolatban, hogy Jézus már győzött és osztozhatunk a győzelmében?

MEGTÉVESZTETTEK BENNÜNKET A SAJÁT VÁGYAINK

„Egykor mi mindnyájan ezek között [az engedetlenek között] forgolódtunk, követve a test és a gondolatok akarátát és természet szerint a harag fiai voltunk, mint mások is” (Ef 2:3, ÚRK).

Isten közbeavatkozása nélkül az emberi életet nemcsak az Ef 2:2 versében említett külső erők uralják, hanem belsők is: *„követve testünk kívánságait, cselekedve a test és a gondolatok akarátát” (Ef 2:3, ÚRK; vö. Jak 1:14; 1Pt 1:14).*

Mit ért Pál azon, amikor kijelenti, hogy egyszer *„a harag fiai voltunk, mint mások is” (Ef 2:3, ÚRK)?* Vö. Ef 2:3 és 5:6 verseit!

Elég csüggesztő már az elveszett élet jelen valósága is, de a végidei következmények még félelmetesebbek. Az emberek *„természet szerint a harag fiai”, „mint mások is” (Ef 2:3, ÚRK),* Isten végidei ítéletének fenyegetése alatt élnek.

Egy másik ijesztő valóságra mutat a *„természet szerint a harag fiai”* kifejezés. Bár az Úr képmásai vagyunk, felismertük magunkban, hogy valami mélységesen elromlott bennünk. A keresztyén élet tehát nem arról szól, hogy felülkerekedünk egy-két rossz szokáson vagy legyőzzük a vétkeinket, bűneinket (Ef 2:1). Nem csupán *bűnökkel* küszködünk, hanem *a bűnnel!* Hajlunk az Isten elleni lázadás és önpusztítás felé. Emberként alaphoz az önpusztító, bűnös magatartás csapdájában vagyunk, és Sátán utasításait (Ef 2:2), illetve a saját belső, bűnös vágyainkat követjük (Ef 2:3). A hívők egykor *„természet szerint a harag fiai”* voltak.

Fontos megjegyezni, hogy Pál múlt időt használ - *„természet szerint a harag fiai voltunk” (Ef 2:3, ÚRK).* Ez nem azt jelenti, hogy a hívőknek már nem kell megküzdeniük a belső rossz hajlamukkal. Az apostol a levele jelentős részét - Ef 4:17-5:21 szakaszát - azzal tölti, hogy figyelmeztet: a bűnös természetben gyökerező gonosz cselekedetek továbbra is veszélyt jelentenek a keresztyének számára. Ugyanakkor nem kell többé az „ó embernek” irányítania a hívőket, akik Krisztus erejéből már levethetik *„a korábbi életvitelek szerinti ó embert”,* és felöltözhetik *„az új embert, amely Isten szerint teremtetett igazságban és valóságos szentségben” (Ef 4:22-24, ÚRK).*

Ki ne tapasztalta volna már, mennyire romlott a természetünk, még azután is, hogy átadtuk magunkat Jézusnak? Ezek szerint mennyire fontos életünk minden pillanatában belé kapaszkodnunk?

KRISZTUSSAL FELTÁMADNI, MENNYBE MENNI ÉS TRÓNRA ÜLNI

„De az irgalomban gazdag Isten az ő nagy szeretete által, amellyel minket szeretett” (Ef 2:4, ÚRK). A „De” és „Isten” két meghatározó szóval Pál elfordul hallgatósága múltbeli szomorú életének ábrázolásától (Ef 2:1-3), hogy az új, reményteli élet valóságát tárja eléjük (Ef 2:4-10).

Milyen értelemben vesznek részt a hívők Krisztussal a feltámadásában, a mennybemenetelében és a felmagasztaltatásában? Mikor lesz erre lehetőségünk (Ef 2:6-7)?

Már megjegyeztük, hogy az Efezusi levelet teljesen áthatja Krisztus, kiemeli, milyen összetartás van a hívők és az Úr között. Ef 2:5-6 verseiben Pál kiterjeszti ezt a témát azzal, hogy három ige segítségével érzékelteti a káprázatos igazságot, ami szerint Isten jóvoltából a hívők is részesei lehetnek azoknak a fontos üdvtörténeti eseményeknek, amelyek a Messiásban, Jézusban összpontosulnak.

Isten a hívőket Krisztussal együtt 1) megelevenítette; 2) feltámasztotta (ami alatt az apostol a Jézus mennybemenetelében való részvételüket érthette); 3) „a mennyekbe” ültette, ami azt jelenti, hogy a hívők Krisztus mellett lehetnek a világegyetem trónján. Jézussal felmagasztaltatnak.

Hogy megfelelő módon értékelhessük Pál érvelését, vissza kell tekintenünk Ef 1:19-23 szakaszára! Emlékezzünk rá, hogy halála, feltámadása, mennybemenetele és felmagasztalása által Krisztus győzelmet aratott minden olyan gonoszság és lelki erő fölött, ami egykor a hívők életét uralta! Jézus a feltámadásával, mennybemenetelével, illetve felmagasztalásával fölé kerekedett e hatalmaknak – bár azok még mindig aktívak és fenyegetik az emberek életét. Megváltozott a világegyetem helyzete, már nem ugyanolyan, mint korábban volt. A hívők többé nem pusztá szemlélői az eseményeknek, hanem személyes és közvetlen részeseivé váltak. Új lehetőségek egész skáláját tárja elénk az, hogy Krisztussal együtt feltámadtunk, a mennybe mentünk és felmagasztaltak bennünket. Jogunk van elfordulni az ördögök uralta élettől a Krisztusban található lelki bőség és erő élete felé (2Tim 1:7).

„Mert nem félelemnek lelkét adott nekünk az Isten; hanem erőnek és szeretetnek és józanságnak lelkét” (2Tim 1:7). Hogyan segítenek a ma megvizsgált versek megérteni, hogy miről ír itt Pál?

KEGYELEM BŐL ÖRÖKKÉ MEGÁLDVA

Vessük össze Ef 1:3-4 részéből Isten üdvösségre vonatkozó tervét az Ef 2:7 versében foglalt örökkévaló következményekkel! Milyen lényeges részei és céljai vannak az isteni üdvözítő tervnek?

A ballagás nagyszerű alkalom, akár az óvodáról, akár egy PhD-ről van szó. Fontos teljesítményt jelez, amikor az életben vagy a karrierünkben egy következő lépcsőfokhoz érünk. Hívóként azonban meg kell értenünk az evangélium alapvető igazságát: a kegyelemből sosem ballagunk el! Sosem ünnepeljük azt, hogy doktori fokozatot szereztünk volna kegyelemből, mindig szükségünk lesz rá.

Ef 2:7 versében Pál ezt az igazságot támasztja alá és hangsúlyozza tág időskálával. Isten a múltban megváltott bennünket Krisztusban, így a Fiával, Jézus Krisztussal azonosít. Tehát már a jelenben a társai lehetünk a feltámadásban, a mennybemenetelben és a felmagasztaltatásban (Ef 2:4-6)! Az Úr terve viszont nem ér véget a kegyellemmel teli múlttal és az irgalommal átítatott jelennel. Időtlen idők isteni tanácsából eredő terve (Ef 1:4) átível a jövőn, az „*eljövendő*” korok (Ef 2:7, ÚRK) is a részét képezik. Az örök jövőre vonatkozó terve ugyanabban az elvben gyökerezik, mint a múltbeli és a jelenkori tettei – a kegyelem elvében. Isten alig várja, „*hogy megmutassa a következő időkben az Ő kegyelmének felséges gazdagságát hozzánk való jóságából a Krisztus Jézusban*” (Ef 2:7).

Az apostol felbecsülhetetlen értékű kincsként, vagyonként gondol az Úr kegyelmére (vö. Ef 1:7; 3:8), amiből a hívők bátran meríthetnek, amikor csak szükségük van rá. A nagylelkű Isten ilyen ékes, kortalan és kozmikus módon fejezi ki kegyelmét.

„Jézus eljött, hogy közöttünk lakozzék, s kinyilatkoztassa az Atyát mind az emberek, mind az angyalok előtt... De ez a kinyilatkoztatás nem csupán földi gyermekeinek szól. Kicsiny világunk az egész mindenség tankönyve. Isten kegyelmének csodálatos terve, a megváltó szeretet titka az a tantárgy, amelybe »*angyalok vágyakoznak betekinteni*« (1Pt 1:12) és amelyet végtelen időközön át kutatni fognak. Mind a megváltottak, mind az el nem bukott lények számára Krisztus keresztye lesz az ismeret és a dicséret forrása. Meglátszik majd, hogy a Jézus arcán ragyogó dicsőség az önfeláldozó szeretet fénye” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 11. o.).

ISTEN MÁR MEGMENTETT BENNÜNKET

Olvassuk el még egyszer Ef 2:1-10 részét, és összpontosítsunk arra a gondolatra, amivel Pál összegzi azt a 8-10. versekben! Mire hívja fel a figyelmet, amikor lezárja a szakaszt?

Ef 2:1-3 verseiben Pál feljegyzi, hogy nem a jó magaviseletük vagy megnyerő tulajdonságaik miatt üdvözülnek az efezusi hívők. A történet elején lelkileg halottak voltak, szikrája sem volt bennük az életnek, értékeknek (Ef 2:1). Teljesen leigázta őket a bűn (Ef 2:1). Semmit nem maguktól tettek, hanem alantas ösztöneik, képzeteik és maga Sátán irányította őket (Ef 2:2-3).

Nem is tudtak róla, de a helyzetük sokkal rosszabb volt annál, hogy egyszerűen hiányzott belőlük a lelki élet és érdem. Az egész emberiséggel együtt az igaz Isten ellenségeiként haladtak a végétük és az isteni ítélet napja felé, „*harag fiai [voltak]... mint mások is*” (Ef 2:3, ÚRK).

Az üdvösségük nem a saját jellemtulajdonságaikban gyökerezik, hanem Isten felfoghatatlan szeretetéből fakad - abból, amit lehetetlen a szeretet tárgyának értékéből kiindulva magyarázni. Isten Krisztus Jézus által cselekszik értük irgalomban és szeretetben (Ef 2:4), feltámasztja őket a lelki halálból. Közbelépése nyomán csodálatos folyamaton mennek át, ami maga Jézus pályáját követi. A lelki halál és a felemésztő rabszolgaság elképesztő mélységéből feltámadnak és „*a mennyekbe*” (ÚRK) vitetnek, ahol Krisztus oldalára ülnek a világegyetem trónján (Ef 2:5-6). Ez a villámcsapásszerű isteni közbelépés azonban nem csupán egy szempillantásra marad meg, hanem örökké tart, mert az Úr az egész örökkévalóságon át ki akarja fejteni kegyelmét irántuk (Ef 2:7).

Ef 2:1-10 szakaszának összefoglalásában, a 8-10. versekben az apostol ismét végigmegy az eddigieken, mert szeretné, ha megértenék a mondanóját: a hívők üdvössége Isten munkája, nem az övéké. Nem tőlük ered, hanem Isten ajándékából. Nincs az az ember, aki azzal büszkélkedhetne, hogy belőle pattant ki a szikrája (Ef 2:8-9). Hívóként Isten kegyelmének a bizonyágai vagyunk, csakis az Ő kegyelme által. Az Ő remekművei vagyunk, akiket „*Krisztus Jézusban*” (Ef 2:10) teremtett.

Miért olyan fontos megérteni, hogy az üdvösségünk Istentől jön, nem a saját érdemeinkben vagy tetteinkben gyökerezik?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Az Efezusi levél háttérében meghúzódó történet részei gyakran előkerülnek, utalást találunk rájuk. Íme a főbb események:

1. Isten „a világ teremtése előtt” kiválasztotta az embereket (Ef 1:4-5, 11).
2. Múltjuk, elveszett állapotuk (Ef 2:1-3, 11-12; 4:17-19, 22; 5:8).
3. Isten közbeavatkozott Krisztusban a megmentésükért (Ef 1:7-8; 2:4-6, 13-19; 4:1, 20-21; 5:2, 8, 23, 25-26).
4. Elfogadták az evangéliumot (Ef 1:12-13, illetve máshol is utal rá). A hívőknek egykor nem volt reménységük (Ef 2:12), de már van, afelé haladnak (Ef 4:4; vö. 1:18).
5. A hallgatóság most tanítványként él. Bár veszélyekkel és a gonosz erők ellenállásával teli időkben élnek, meríthetnek a felmagasztalt Úr által felkínált erőforrásokból (Ef 1:15-23; 2:6; 3:14-21; 4:7-16; Ef 6:10-20).
6. A jövőben, a világ történelmének lezárulásakor hozza meg gyümölcsét a Szentlélek munkássága, az, hogy Ő a „zálog” (Ef 1:13-14) vagy „pecsét” (Ef 4:30). Abban a magasztos pillanatban a levél címzettjei megkapják hűségük jutalmát, birtokba vehetik a Krisztusban nekik felkínált örökséget (Ef 2:7; 6:8-9). Krisztusba vetett hitük által helyet kapnak az eljövendő korban, amelynek Ő a középpontja (Ef 1:21; 2:7, 19-22; 4:13, 15; 5:27).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Az Efezusi levél háttérében meghúzódó történet nemcsak az 1. századi hívők történetére vonatkozik, hanem a miénkre is. Melyik pontjában találjuk most éppen a legnagyobb reménységet?
- 2) Vajon miért utal Pál olyan gyakran a hallgatósága bűnös múltjára? Miért szólítja fel őket, hogy gondoljanak a megtérésük előtti életükre?
- 3) Vessük össze azt, ahogyan Pál összefoglalja az evangéliumot Ef 2:8-10 szakaszában azzal, ahogyan azt korábban tette Róm 1:16-17 verseiben! Milyen hasonló témák bukkannak fel mindkét részben? Miben különböznek?
- 4) A hívők jó cselekedetei nem játszanak szerepet a megváltásukban abból a szempontból, hogy nem biztosítanak nekik megmentő érdemet Isten előtt. Mégis milyen fontos szerepük van Isten rájuk vonatkozó terveiben (Ef 2:10)?

REMÉNYIK SÁNDOR: A FORDÍTÓ

Károli Gáspár emlékezetének

Alkotni könnyebb: a szellem szabad,
A képzelet csaponghat szerteszt;
Belekaphat a felhők üstökébe,
Felszánthatja a tenger fenekét,
Virágmaggal eget-földet bevethet,
Törvényé teheti a játszi kedvet,
Zászlóvá a szeszélyt, mely lengve lázad,
S vakmerőn méri Istenhez magát...
Az alkotás, jaj, kísértetbe is visz.
A fordítás, a fordítás - alázat.
Fordítani annyit tesz, mint meghajolni,
Fordítani annyit tesz, mint kötve lenni,
Valaki mást, nagyobbát átkarolva
Félig őt vinni, félig vele menni.
Az, kinek szellemét ma körülálljuk,
A Legnagyobb fordítója volt;
A Kijelentés ős-betűire
Alázatos nagy gonddal ráhajolt.
Látom: előtte türelem-szövétnek,
Körül a munka nehéz árnyai:
Az Igének keres magyar ígéket.
Látom, hogy küzd: az érdes szittyá nyelv
Megcsendíti-e Isten szép szavát?
És látom: győz, érdes beszédinek
Szálló századok adnak patinát.
Ó, be nagyon kötve van Jézusához,
Félig ő viszi, félig Jézus őt,
Mígnem Vizsolyban végül megpihennek,
Együtt érve el egy honi tetőt.
Amíg mennek, a kemény fordítónak
Tán verejtéke, tán vére is hull,
De türelmén és alázatán által
Az örök Isten beszél - magyarul.